

Sygn. akt VI Ka 1250/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 stycznia 2014 r.

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie :

Przewodniczący: SSO Ludmiła Tułaczko (spr.)

Sędziowie: SO Adam Bednarczyk

SR del. Mariusz Matusik

Protokolant: p.o. protokolanta sądowego Robert Wójcik

przy udziale prokuratora Ireny Lipińskiej

po rozpoznaniu w dniu 17 stycznia 2014 r.

sprawy T. M.

oskarżonego o przestępstwo z art. 178 a § 4 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Południe w W.

z dnia 24 kwietnia 2013 r. sygn. akt IV K 134/13

zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy; zasądza od oskarżonego T. M. na rzecz Skarbu Państwa 60 zł tytułem opłaty za drugą instancję oraz pozostałe koszty sądowe w postępowaniu odwoławczym.

Sygn. akt VI Ka 1250/13

UZASADNIENIE

T. M. został oskarżony o to, że w dniu 28 października 2012 roku w B., na ul. (...), kierował samochodem osobowym marki R. (...) o nr rej. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości (2,12 promila, będąc uprzednio prawomocnie skazanym za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości,

tj. o czyn z art. 178a§4 k.k.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi – Południe w W. wyrokiem zaocznym z dnia 24 kwietnia 2013 r. w sprawie o sygn. akt IV K 134/13, oskarżonego T. M. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu przyjmując, iż wyczerpuje on dyspozycję art. 178a § 1 i § 4 k.k. i za ten czyn na podstawie art. 178a § 1 i § 4 k.k. skazał go i wymierzył mu karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności. Na podstawie art. 42§2 k.k. i art. 43 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 4 lat Z kolei na podstawie art. 63§2 k.k. na poczet orzeczonego w pkt 2 zakazu zaliczył oskarżonemu okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 28.10.2012 r. do dnia 24.04.2013 r. i w tej części zakaz ten uznał za wykonany. Na mocy art. 627 k.k. zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 150 złotych tytułem kosztów sądowych, w tym 60 złotych tytułem opłaty.

Z powyższym wyrokiem nie zgodził się obrońca oskarżonego T. M. zaskarżając go w części, dotyczącej orzeczenia o karze. Na postawie art. 438 pkt 4 k.p.k. wyrokowi temu zarzucił rażąco niewspółmierność kary, poprzez brak

dostatecznej oceny w zakresie możliwości warunkowego zawieszenia wykonania kary trzech miesięcy pozbawienia wolności i orzeczenie kary pozbawienia wolności w wymiarze trzech miesięcy bez dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia jej wykonania. W konkluzji obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i wymierzenie oskarżonemu kary trzech miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 4 lat.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelację obrońcy oskarżonego należało uznać za niezasadną.

Niewątpliwie sąd rejonowy prawidłowo ustalił stan faktyczny i dokonał trafnej oceny prawnej czynu zarzuconego T. M., a w konsekwencji wymierzył mu sprawiedliwą karę.

Kontrola odwoławcza uzasadnia twierdzenie, że ocena materiału dowodowego przez sąd I – szej instancji dokonana została z baczeniem na reguły z art. 4, 5, 7 k.p.k., a więc jest bezstronna i nie narusza zasady granic swobodnej oceny dowodów oraz jest zgodna z prawidłowym rozumowaniem, wskazaniem wiedzy, doświadczenia życiowego, zwłaszcza zaś nie zawiera błędów faktycznych i logicznych.

Odnosząc się do zarzutu apelacji dotyczącej wymierzenia rażąco niewspółmiernej kary wobec oskarżonego T. M. należy zauważyć, iż zarzut ten okazał się niezasadny. Rażąca niewspółmierność kary, o jakiej mowa w art. 438 pkt 4 k.p.k. ma miejsce wtedy, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które winny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można przyjąć, iż zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez sąd I-szej instancji a karą, jaką winno się orzec w instancji odwoławczej w następstwie zastosowania dyrektyw wymiaru kary z art. 53 k.k. oraz zasad ukształtowanych przez orzecznictwo.

W niniejszej sprawie sąd rejonowy prawidłowo rozważył ogólne dyrektywy wymiaru kary, biorąc pod uwagę prewencję szczególną i ogólną sankcji. Sąd uwzględnił – jak wynika z uzasadnienia zaskarżonego wyroku – zarówno okoliczności na korzyść, jak i na niekorzyść sprawcy. Te ostatnie, a zwłaszcza fakt znacznego upojenia alkoholowego i dotychczasowej karalności T. M. - również za podobne przestępstwo, jednoznacznie wskazuje na niepoprawny sposób życia sprawcy i brak poszanowania dla powszechnie obowiązujących zasad prawa. Orzeczenie, bezwzględnej kary 3 miesięcy pozbawienia wolności, jest surową dolegliwością, lecz na pewno nie rażąco niewspółmierną w odniesieniu do zawartego w art. 178a § 4 k.k. zagrożenia przewidującego zagrożenie tą sankcją od 3 miesięcy do lat 5 pozbawienia wolności. Tak orzeczona kara stanowi więc minimalny wymiar kary, przewidzianej za ten czyn w ustawie karnej i nie sposób uznać jej, za rażąco niewspółmierną w rozumieniu art. 438 pkt 4 k.p.k. Sąd odwoławczy nie znalazł także podstaw do warunkowego zawieszenia orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności albowiem zastosowanie tej instytucji – zgodnie z art. 69 § 4 k.k. – spowodowane jest do szczególnie uzasadnionych przypadków. Poza tym, sąd dostrzegając ów wyjątkowy przypadek, winien kierować się ogólnymi dyrektywami wskazanymi w art. 69 § 1 k.k. Jednym z wymogów jest to, by kara warunkowo zawieszona była wystarczająca dla osiągnięcia wobec sprawcy jej celów, a w szczególności zapobiegła powrotowi do przestępstwa. Rozważając ewentualność warunkowego zawieszenia wykonania kary, sąd bierze pod uwagę przede wszystkim postawę sprawcy, jego właściwości i warunki osobiste, a także dotychczasowy sposób życia, który w przypadku oskarżonego T. M. w żadnym razie nie pozwala przyjąć, iżby w stosunku do niego zachodziła pozytywna prognoza kryminologiczna. Jak już bowiem wskazano oskarżony do chwili obecnej był trzykrotnie karany, a zatem nie sposób uznać, by popełniony przez niego czyn, będący przedmiotem rozpoznania w niniejszej sprawie, miał incydentalny charakter w jego życiu. Co więcej, z załączonej informacji o wpisach w ewidencji kierowców naruszających przepisy ruchu drogowego wynika (k. 117), że w dniu 02.05.2012 r. w T., na obszarze wiejskim, przekroczył prędkość od 31 km/h do 40 km/h i zastosowano wobec niego mandat karny kredytowany w wysokości 300 zł. Okoliczność ta pokazuje, iż oskarżony jest kierowcą ignorującym zasady ruchu drogowego, który nie wyciąga wniosków z popełnionych czynów. Również, orzeczona w sprawie II K 196/09 kara pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania nie spełniła swojego prewencyjnego celu. T. M. nie wyciągnął z niej żadnych pozytywnych wniosków, po raz kolejny pokazał, jak bardzo lekceważący stosunek ma do ustalonego porządku prawnego. Tym samym, sąd okręgowy w pełni podzielił stanowisko sądu rejonowego, iż

brak jest w chwili obecnej pozytywnej prognozy kryminologicznej wobec sprawcy, uznając jednocześnie, iż jedynie kara pozbawienia wolności o charakterze bezwzględnym osiągnie wobec oskarżonego cele, o jakich mowa w art. 53 k.k.

Sąd odwoławczy uznał także za zasadny wymiar – obligatoryjnego w tym przypadku - środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 4 lat. Surowość tego środka karnego – oprócz argumentów wskazanych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku – wynika również z faktu, w którym oskarżony będąc pod wpływem alkoholu, gdzie wskaźnik jego zawartości w wydychanym powietrzu przekroczył ponad czterokrotnie wartość wskazaną w art. 115 § 16 k.k., zdecydował się na jazdę samochodem po drodze publicznej, zabierając ze sobą czworo pasażerów. Żadnej okoliczności łagodzącej nie może stanowić fakt, że oskarżony prowadził samochód późną porą, mając krótki odcinek drogi do pokonania i po mniej uczęszczanej trasie. Jakakolwiek bowiem jazda w tak znacznym stanie upojenia alkoholowego, stanowiła zagrożenie dla innych potencjalnych uczestników ruchu drogowego, a już na pewno dla jadących z nim pasażerów. Dlatego też, jedynie tak określony środek karny będzie z jednej strony dolegliwością, bezpośrednio odczuwalną dla oskarżonego, z drugiej zaś strony wyeliminuje go z ruchu drogowego, ograniczając tym samym potencjalne zagrożenia związane z nieodpowiedzialnym zachowaniem się T. M. w przyszłości.

Wskazywane przez obrońcę w apelacji okoliczności dotyczące uzyskania przez oskarżonego stałego zatrudnienia mogą być przedmiotem rozpoznania w ewentualnym postępowaniu wykonawczym.

Mając na uwadze zaprezentowane motywy i nie znajdując uchybień, skutkujących uchYLENIE BĄDŹ ZMIANĘ zaskarżonego wyroku z urzędu, sąd okręgowy orzekł jak w części dyspozytywnej wyroku.

Rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze uzasadnia art. 627 k.p.k.